

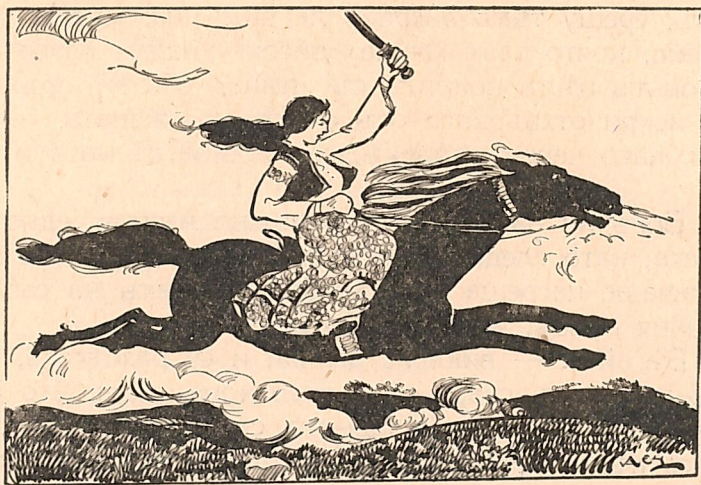
Деветъ години тя ги предвождаше, завардваше проходите и разбиваше бѣснѣещитѣ орди.

Едничкото нѣщо, което съ радость си спомняше, бѣше сная хубава есенна вечеръ, когато нейната дружина и дружината на Мирча неочаквано се срещнаха при единъ проходъ въ гората, разговаряха се и Мирчо я склони да остави дружината си и да му стане невѣста. Като красивъ сънъ ѝ се струваше тоя споменъ, и тя съ радость го приповтаряше въ паметъта си.

Сега тя гледаше отдалече Балкана, кждето на пролѣтъ първа развѣваше байрака съ зеленото поле и златния лъвъ и мислѣше само за Мирча. Нека само него да славятъ, само за него пѣсни да пѣятъ! И тъкмо когато отново изви гласъ, за да запѣе пѣсенъта, чу силенъ мжжки гласъ отъ далече да вика:

— Бояно!

Бояна се надвеси надъ чердака. Срещу нея застана непознатъ момъкъ на разпѣненъ конь, цѣлъ потъналъ въ прахъ.

— Какво те носи насамъ? — попита Бояна.

— Бързай, Бояно! — извика конникътъ запъхтѣнъ. Турцитѣ хванаха Мирча.

Бояна го изгледа въ недоумение.

— Турцитѣ хванаха Мирча, — повтори той. — Каратъ го въ Търново.

Бояна изтрѣпна. Красивото ѝ лице потъмнѣ отъ гнѣвъ.